

A 2016/17-es nevelési évben kerültem a Napraforgó csoportba, azokhoz a gyerekekhez, akik akkor kezdték ovis éveiket. Nagy várakozással és izgalommal tekintettem a jövőbe, hiszen olyan kisgyerekeket átsegíteni a mindennapok nehézségein, akik lehet, hogy most először vannak távol a szülői háztól, bizony nem könnyű feladat. Tudtam, mert felkészítettek, hogy jön egy nagyon mozgékony, nagyon eleven kisfiú, aki másfajta bánásmódot igényel, nem biztos, hogy rögtön be tud illeszkedni a közösségbe, még akkor sem, ha sok kisgyermekkel már a bölcsődében is társak voltak.

Vártam már a pillanatot, mikor találkozom Vele, és szeptember 1.-jén eljött a nagy nap! Belépve a terembe kerestem a szememmel, de bizony akkor még elvegyült a tömegben. Anyukák, apukák jöttek, hogy megkönnyítsék a beszoktatást, akivel pedig nem jött kísérő, az vagy játszott, vagy hüppögve valamelyik dolgozót kereste egy kis vigasztalás reményében. A babakonyha közepén ott ült egy kisfiú, aki az anyukája után sírt. Gondoltam odamegyek Hozzá, hátha sikerül megvigasztalnom. Kis buksi fejét simogatva rájöttem, hogy Ő az, akit kerestem! – Nem is olyan vészes – gondoltam magamban - és most itt az alkalom, hogy szóba elegyedjek vele, és hátha még jót is teszek - megvigasztalom! –Hiányzik Anyukám – hüppögte, és nagy szemével segítségkérően nézett rám. Ránéztem a babakonyha főzőlapjára, és a rajta heverő kávéfőzőre...- Gyere, főzzünk Anyának kávé, mire megjön! Biztos szereti. A kisfiú meglepődött, és elindult kávé főzni. Együtt elkészítettük Anyukájának a kávé, ha jön érte, meg tudjuk kínálni, és ami a legfontosabb, Ő megnyugodott! Így kezdődött a mi kis közös életünk, így lettem az Ő Babi nénije, és Ő az én „kisfiam”.

Egyre inkább bátorságot öntött magába, nem volt már sírás anya után, viszont jöttek a problémák. Nem biztos, hogy pont az az autó volt szabad, amelyiket ő gondolta, nem biztos, hogy Ő kapta az első pohár tejet, és ebből bizony konfliktusok adódtak. Nem is kevés, és nem is kicsi. Próbáltam az ilyen helyzetekből kivenni, elterelni a figyelmét, több-kevesebb sikerrel. Ilyenkor jött az, hogy – Gyere, keressünk másik autót, gyere, játsszunk mást, építsünk az autónak garázst, vagy éppen kicsit legyél türelmes, mert mindenkinek jut tízórai, még Neked is, csak ki kell várni.

Egy fogadó óra alkalmával a szülő elmondta az óvó néniknek, hogy otthon is vannak gondok, valószínű ebből is adódik ez a probléma. A Szakértői Bizottság is megállapította, hogy bizony BTMN-es státuszt kell kapnia...és nem alaptalanul. Eddig is próbáltam nagyon türelmesen hozzá fordulni, de utána még inkább nem forró fejjel döntöttem mikor bizony rájött egy-két hisztiroham. Próbáltam keményen, következetesen fogni, de nagyon sok szeretettel. A délutáni pihenésnél igyekeztem mindig én simogatni, sőt, ha arra volt igénye, törökülésbe ültem, és az ölemben is alhatott. Sajnos a matraca helyét nem változtathattuk, mert egyszer megtettük és nem is tudott elaludni. Szenvedés volt számára a jóindulattal megszavazott pihet-puhai pihenés.

Aztán jött a nyári élet, én kicsit izgultam, hogy vajon mi lesz vele otthon, amit felépítettünk, az esetleg nem dől-e le kártyavárként. Sok napot töltött az óvodai ügyeletben, így alapvetően nem változott a magatartása. Nem romlott, de sajnos sokat nem is javult.

Középső csoportos lett! Amikor zavarta a zaj, vagy a tömeg (26 fős csoport), akkor igyekeztem kivinni sétálni a folyosóra, vagy a fejlesztő szobában felszerelt hintát is kipróbáltuk. Ha nem a zaj zavarja, hanem valamelyik játékért sír, mert esetleg másik gyerek éppen azzal játszik, akkor igyekszem más alternatívát felajánlani Neki, akár asztali játék formájában. A foglalkozásokat szereti, de ott is csak úgy képes végig köztünk maradni, ha vagy mellettem, vagy az ölemben ül. Igyekszem mindig úgy alakítani, hogy ez megvalósuljon, de már Ő is kéri, hogy: ugye, ülhetek melléd? Van a csoportban barátja, akivel nagyon jól megértik egymást, nagyon szépen játszanak, de ha fárad, bizony Ő is „terhére van”. Ilyenkor megint közbe kell lépnem, mert „robban a bomba”. Jön a sírás, és sajnos a verekedés is. Akkor leültetem, próbálkozom azzal, hogy megmagyarázom neki, hogy mit és miért nem lehet, de ha nagyon elkapja a hév, sajnos nagyon nehezen tudok rá hatni.

Ekkor szokott jönni az, hogy vegyél nagy levegőt, fújjuk ki, szívjuk be, és előbb-utóbb ilyenkor megnyugszik. Testi erejénél fogva nem szívesen engedem vissza, míg teljesen le nem higgad, mert abból sok jó nem származik.

Most nagyon sokszor emlegeti, hogy „én mindent elrontok”, „apára is szégyent hoztam a játszóházban”. Úgy gondolom bátorítással, sok beszélgetéssel ezeket a gondolatokat megpróbálhatom elhessegetni a fejéből, mert nagyon rossz ezt egy kisgyerek szájából hallani.

Aki egyébként nagyon sok szeretetet tud adni, és aki nagyon várja, hogy szeressék.

Folyamatos megerősítést igényel. Talán többet, mint egy „átlagos” kisgyermek. Amikor megnyugszik, sokat szoktam vele beszélgetni. Abban a pillanatban tisztában van vele, hogy előfordul, hogy rossz útra téved, de – hogy őt idézzem- „ha belebújik a kutya vagy a macska a fülembe, és azt mondja, hogy csináld a rosszat, akkor muszáj megcsinálnom”.

Úgy érzem, hogy hiába vagyok vele következetes, hiába van következménye annak, amikor rosszat csinál, mindezek ellenére nagyon ragaszkodik hozzám. Sokat gondolok arra reggelente, mikor jövök, hogy ma vajon milyen napunk lesz, ki vitte haza, kivel töltötte a délutánt, mit álmódott – mert bizony ezek nagyban befolyásolják a napját - , de tudom, hogy egy olyan kisfiú vár engem nap, mint nap, aki ha meglát –akár a boltban is- már messziről kiabál, hogy „Szia, Babi néni”, és odaszalad, és átölel.

„Nem könnyű eset’ – ahogy szokták mondani. És van még Rajta kívül 24 gyerek, ilyen-olyan problémával. De megéri csiszolni Rajta, „nem adom fel”, mert értékes ember válhat belőle sok odafigyeléssel, türelemmel és főleg szeretettel, amiből, ha Ő 10 szívecskét kap, 100-at ad vissza.

“A legnagyobb ajándék, amit egy gyermeknek adhatunk, a feltétlen szeretet, a széttárt karok és egy készséges fül.”

Szolnok, 2018. március 10.

Berta Gabriella
pedagógiai asszisztens
Munkácsy úti Tagintézmény